

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2028/2025
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Радаковић, адвокат из ..., против туженог Електропривреда Србије, Јавно предузеће за производњу, прераду и транспорт угља – Површински копови „Косово“ са п.о. Обилић, са адресом у Београду, чији је пуномоћник Иван Живановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3141/23 од 05.12.2024. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3141/23 од 05.12.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 47/18 од 03.02.2023. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог број .. од 30.07.2018. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 20.08.2014. године и престао му радни однос независно од његове воље по основу учињене повреде радне обавезе неоправданог изостајања са посла три узастопна радна дана или пет радних дана са прекидима у току године, као незаконито. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и накнади му штету у висини изгубљене зараде у означеним месечним износима за период од јула 2018. закључно са мајем 2022. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да на износе из става другог изреке за тужиоца обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима и Националној служби за запошљавање. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади штету у висини солидарне помоћи од 110.029,30 динара са законском затезном каматом од 12.07.2018. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове од 408.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3141/23 од 05.12.2024. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев у целости одбијен и тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 124.500,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а супротно указивању ревидента пресуда садржи јасне и потпуне разлоге за одлуку о изјављеној жалби туженог, па нема релативно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП. Побијана пресуда заснована је на чињеничном утврђењу првостепеног суда, па су неосновани и наводе ревизије да другостепени суд није могао преиначити првостепену пресуду без отварања расправе и непосредног извођења доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, запослен код туженог на неодређено време на пословима ..., у континуитету је изостао са посла у периоду од 07.06. до 29.06.2018. године. Изостанак није оправдао лекарском потврдом о спречености за рад, нити се обратио туженом са захтевом да му се одобри право на одсуство. Доношењу спорног решења од 30.07.2018. године претходило је писмено упозорење од 10.07.2018. године о постојању отказног разлога предвиђеног чланом 9. алинеја 14. Уговора о раду, по коме послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе – неоправдано изостајање са посла три узастопна радна дана или пет радних дана са прекидима у току године. Тужилац се 20.07.2018. године писмено изјаснио на упозорење о разлозима одсуства, наводећи да је због високоризичне трудноће супругу водио код лекара и да се она превремено породила ...07.2018. године. Као доказ навода приложио је медицинску документацију за супругу и извод из матичне књиге рођених за дете. У побијаном решењу као датум престанка радног односа означен је 08.06.2018. године.

По становишту првостепеног суда, тужилац је прилагањем медицинске документације за супругу и извода из матичне књиге рођених за дете оправдао изостајање са посла, па не постоји разлог за отказивање уговора о раду. Осим тога, у решењу је као дан престанка радног односа наведен 08.06.2018. године, а трећи дан изостанка са посла је био 10.06.2018. године. Као последицу незаконитости решења, првостепени суд је наложио реинтеграцију тужиоца у радни однос и обавезао туженог да му накнади штету у висини изгубљене зараде, да му уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и накнади штету у висини солидарне помоћи.

Другостепени суд налази да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио одредбу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, којом је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Тужилац је и пре временског периода у коме није оправдао изостајање са посла био одсутан са посла до 06.06.2018. године, али је за тај период доставио доказе о привременој спречености за рад. Тужилац до покретања поступка отказивања уговора о раду није доставио медицинску документацију као доказ да је због здравственог стања супруге, односно због сопственог здравственог стања био спречен да ради, а није се ни обраћао туженом са захтевом да му се одобри одсуство са посла. Произлази да је изостајање са посла тужиоца било неоправдано, а околност да је у решењу као датум престанка радног односа означен 08.06.2018, а не 10.06.2018. године као трећи дан узастопног неоправданог изостанка са посла, не представља довољан разлог за поништај решења.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио постављени тужбени захтев.

Према Закону о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 113/2017), важећем у време изостајања тужиоца са посла, одредбе члана 77. предвиђале су услове за одсуство запосленог са рада уз накнаду зараде, одредбе члана 78. услове за одсуство запосленог са рада без накнаде зараде, а одредбе члана 79. услове за мировање радног односа. У конкретном случају, тужилац се није обраћао туженом са захтевом да се користи неким од наведених права запосленог из радног односа.

По одредби члана 103. став 1. Закона о раду, запослени је дужан да, најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад. Тужилац у конкретном случају није поступио ни по овој законској обавези, па чињеница да је његово дете рођено ...07.2018. године и да је о томе обавестио туженог 20.07.2018. године, не може представљати извињавајући разлог за континуирани изостанак са посла од 07.06.2018. године, за који није благовремено доставио потврду лекара о оправданим разлозима и очекиваном времену спречености за рад, као што је то учинио за период до 06.06.2018. године.

У конкретном случају, не може остати без значаја утврђена чињеница да је тужилац био привремено спречен за рад закључно са 06.06.2018. године и да је изостанак оправдао, што води закључку да је код њега постојала свест да за изостајање са посла мора постојати један од законом предвиђених правних основа.

Пошто је тужилац приликом саслушања изнео податак да није водио прецизну евиденцију колико је тачно био одсутан, али да је по његовој процени био у континуитету одсутан 10 или 15 дана, несумњиво је да је код њега постојала свест о повреди радне обавезе предвиђене чланом 9. алинеја 14. Закона о раду и последицама пасивног држања, па је правилно другостепени суд закључио да постоји отказни разлог предвиђен чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду. Правилно је одбијен и тужбени захтев за реинтеграцију тужиоца у радни однос и накнаду штете, који је постављен у складу са чланом 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке о ревизији, па је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**